

Kundak Kefen Arası

– Mecit Aktürk · 18 Aralık 2013

Son baharın ardından, keder sızır yürekten
Çekilmez çile olur hayat denen bu koşu.
Neşe göçer yurdundan, gözler yılar tümsekten
Gönüller ye'se düşer görünce sarp yokuşu.

Hüzün dem kaynatınca ah çekmek kusur değil
Doğarken herkes bilir! Akıbetler sır değil
Bu handa konaklamak üç gündür, asır değil
Son gününde seçersin; ya zemherî, ya kışı.

Tutmak istesen dâhi sımsıkıca ucundan
Uçar gider her arzun hayâlin avucundan
Göçe izin umarak duanın sonucundan
Bekler fersiz gözlerin ecel denen o kuşu.

Şan, şöhretin yolları çıksa dahi zirveye
Kundak kefen arası benzer Safâ - Merve'ye
Çalar birgün kapını, sorar melek; nereye?
Mezar yeri çukurdur; zor duyarsın alkışı.

Anlarsın ki gül sanıp derdiklerin dikenmiş
Görürsün ki yol yokuş; , düzün bitmiş, tükenmiş
Dersin ki; "madem dünya geçici bir meskenmiş
Bırakın da gideyim; gösterin şu çıkışı!"

Takvimler gün saysa da, yorulmadan, ömürden
Kurtarmak gerek kalbi, kederden, teessürden
Karanlık çöktüğünde yol geçer tefekkürden
Tevekkül ne bilene, her dert Rahmet yağışı...

Mecit AKTÜRK